

РЕШЕНИЕ

№ 269

гр. Карлово, 04.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, II-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Владимир Ст. Иванов

при участието на секретаря Цветана Т. Чакърова
като разгледа докладваното от Владимир Ст. Иванов Гражданско дело №
20215320101224 по описа за 2021 година

Производството е по иск с правно основание с правно основание чл.
432, ал.1, вр. с чл.386, ал.1 и ал.2 от КЗ, вр. с чл.86 от ЗЗД, предявен от Н. Д.
СП., ЕГН: ***** и М. Р. СП., ЕГН: *****, двамата с постоянен
адрес: с. Д., обл. П.ска, ул. „***, съдебен адрес: гр. П., ул. „Р.Д.“****, чрез адв.
С.Я. против З.Д. „Б.И.“ АД, ЕИК: *****, гр. С. ****, район Л., бул. „Д.Б.“
№****, представлявано от С.С.П. и К.Д.К..

Ишците твърдят, че на 14.04.2019 г. на пътя С. - К., край ханче „П.“
станало ПТП между лек автомобил „Р.С.“ с рег. № *****, управляван от
А.З.Б., ЕГН: *****, застраховано при ответника със застрахователна
полица серия *****, валидна към момента на ПТП и мотоциклет „Х.“ с
рег. № *****, управляван от Г.М. С., който загинал на място. Катастрофата
станала по вина на водача на лекия автомобил, който предприел маневра
завой наляво при наличие на хоризонтална маркировка-непрекъсната осева
линия, забраняваща преминаването ѝ по каквито и да било причини. Бочев
пресякъл непрекъснатата осева линия и навлязъл в лентата за движение на
мотоциклета, където настъпил фаталния удар. По случая било образувано
досъдебно производство № 223/2019г. по описа на Районно управление на

МВР, гр. К.. На виновния водач А.Б. било повдигнато обвинение, но преди изготвяне на обвинителен акт, той починал. Това станало на 11.09.2020 г. Поради смъртта му, досъдебното производство било прекратено с постановление № 3092/21.10.2020 г. Веднага след катастрофата, на 26.04.2019 г. в писмен вид Н. и М.С.и уведомили застрахователя за настъпилото застрахователно събитие и поискали да им бъде изплатено обезщетение за неимуществени вреди. Била образувана щета № ***** и №*****, но до настоящия момент застрахователят не се бил произнесъл с окончателен акт дали признава щетата или не. Преки наследници на Г. С. били Н. Д. СП. – майка и М. Р. СП. – баща, което обуславяло правния им интерес да водят дело за получаване обезщетение за смъртта на сина им. В тази насока бил и фактът, че до настоящия момент ответникът по никакъв начин не бил взел становище дали признава настъпилото застрахователно събитие и какъв размер обезщетение е съгласен да изплати, въпреки че изтекли всякакви законови срокове.

Твърди се, че починалият Г. С. живеел в гр. П. на семейни начала с М.Е., но всяка събота и неделя посещавали родителите на Г. в с. Д.. М. била приета като снаха в дома им, независимо, че нямали сключен брак. Г. поддържал топла връзка с родителите и сестрите си, независимо, че вече не живеели заедно, но те расли заедно и се обичали. Тази връзка останала непокътната до смъртта на Г.. Страданията на всички за него били големи. Той бил обичлив и готов да помага на всички. А най-много на тези, които обичал – родителите, сестрите и жената с която живеел на съпругески начала. Родителите на Г., сестрите му и М.Е. представлявали един тесен, семеен кръг който бил разрушен от настъпилата смърт на Г.. Загубата му за тях и в частност на майка му и баща му била непрежалима.

Вследствие смъртта на Г.М. С. всички от неговия близък семеен кръг претърпели неимуществени вреди – страдания, които нямало да отшумят, защото той никога повече нямало да е сред тях. Естествено, най-големите страдания били на майката и бащата на Г.. Той бил надеждата и опората за техните старини. Нелепата му смърт прекършила тези надежди. Н.С. облякла черните жалејни дрехи и нямало да ги сваля никога. Бащата, веднага след като научил за смъртта на сина си, изпаднал в ступор и не знаел къде се намира. Бил неадекватен. Не можел да комуникира с хората около него. Синът бил непрежалим и за двамата родители.

Твърди се, че до настоящия момент ответникът по никакъв начин не бил взел становище дали признава настъпилото застрахователно събитие и какъв размер обезщетение е съгласен да изплати, поради което за ищците бил налице правен интерес да иска от съда определяне на справедлив размер на обезщетението за причинените им неимуществени вреди.

Ищците молят да бъде осъдено ответното З.Д. да заплати на всеки от тях сума в размер на 25 000 лева, представляваща частичен иск от общо 400 000 лева (по 200 000 за всеки) като парично обезщетение за понесените от ищците неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени страдания, вследствие смъртта на сина им Г.М. С. при настъпило на 14.04.2019 г. на път I-6 при километър 241+600 м. между с. И. и с. К., обл. П. пътно-транспортно произшествие, ведно със законната лихва върху сумите, считано от 14.04.2019 г. до окончателното изплащане на сумите. Претендират направените по делото разноски.

Ответното З.Д., действащо чрез адв. М.Г. и адв. Л.Л., оспорва предявените субективно и обективно съединени искове за обезщетение за неимуществени вреди и за лихва за забава, както по основание, така и по размер.

Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение относно лек автомобил „Р.С.“, рег. № ***** към датата на ИГПП – 14.04.2019г. и не възразява това обстоятелство да се отдели като безспорно.

Оспорва механизма на ПТП, като счита, че представените по делото доказателства нямат установителен характер по отношение начина на настъпване на ПТП. По делото не бил представен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, от който може да се направи извод за причините за настъпване на ПТП. Представената САТЕ от досъдебното производство не можело да се цени като доказателство по настоящото дело, тъй като не била изготвена по реда на ГПК, а по реда на НПК, за нуждите на наказателното производство, което било закрито производство, водело се от прокурора и страните нямали възможност да задават въпроси на вещото лице.

Образуваното наказателно производство за настъпилия на 14.04.2019 г., пътен инцидент не било приключило с влязла в сила присъда и/или друг акт по чл. 300 от ГПК, който да е задължителен за съда, поради което не била установена вината и противоправното поведение на водача на л.а. „Р.“ А.Б..

При липса на присъда, постановена от наказателния съд, която е задължителна по отношение на това дали деянието е извършено виновно от обвиняемия/подсъдимия и противоправността на това деяние – чл. 300 от ГПК, тези обстоятелства следвало да бъдат установени при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца, доколкото били от съществено значение за реализиране на отговорността на застрахователя, която била функционално обусловена от отговорността на извършителя на деянието по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

Оспорва и твърдението за наличието на причинно-следствена връзка между смъртта на Г.М. С. и виновно и противоправно поведение на застрахования по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ЗД „Б.И.“ АД водач.

Оспорва исковете по размер. Претендираните обезщетения от по 200 000 лева за ищите били силно завишени. Претенцията не отговаряла на принципа за справедливост и икономическата конюнктура в страната към датата на ПТП – 14.04.2019г. Тя била завишена спрямо действителната вреда, макар човешкият живот и страдания и да били неоценими са пари. Справедливото обезщетение следвало да се определи към датата на настъпване на увреждането – 14.04.2019г., към която дата съдилища присъждали обезщетения в границите на 100 000 до 120 000 лева в зависимост от конкретния случай и реално доказаните болки и страдания, претърпени от всеки един от ищите. Именно към този момент следвало да бъде преценена социално - икономическата обстановка в страната, стандарта на живот, възрастта на починалия и на неговите наследници и всички останали факти и обстоятелства, определящи справедливия размер на обезщетението в полза на всеки един от ищите.

Ако в хода на процеса се докажela основателността на предявените от ищци претенции, справедливо обезщетение била сумата от 100 000 до 120 000 лева за всеки един от тях.

При условията на евентуалност ответникът твърди, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалия моторист Г.М. С., което възражение навежда на основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД като основание за намаляване размера на обезщетенията, претендирани от ищите. □

Съдът, след като взе предвид представените по делото доказателства – поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, намира за установено следното от фактическа страна:

От приложеното в цялост досъдебно производство № 223/2019 г. по описа на Районно управление на МВР, гр. К. се установява, че същото е образувано по повод настъпило 14.04.2019 г. на път I-6 при километър 241+600 м. между с. И. и с. К., обл. П., пътно-транспортно произшествие между лек автомобил „Р.С.“ с рег. № *****, управляван от А.З.Б. и мотоциклет „Х.“ с рег. № *****, управляван от Г.М. С.. В резултат на сблъсъка и получените травматични увреждания, на място са починали водачът на мотоциклета и пътуващата на предна дясна седалка в автомобила съпруга на А.З.Б.. С постановление от 16.11.2019 г. А.З.Б. е привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл.343, ал.3, пр.3, алт.2, б. „б“, пр.1-во, вр. с ал.1, б. „в“, вр. с чл.342, ал.1 НК. На 11.09.2020 г. обвиняемият е починал и с постановление от 21.10.2020 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – гр. П. наказателното производство срещу него е прекратено.

По делото не е спорно, а и се установява от представеното удостоверение за наследници изх. №268/28.09.2020 г., издадено от К. с. Д., че двамата ищци са родители на починалия мотоциклетист Г.М. С..

Ответното З.Д. признава, че към датата на процесното ПТП е налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на лек автомобил „Р.С.“, рег. № *****. В тази връзка и след заявени от ишците на 02.05.2021 г. претенции за заплащане на обезщетение, ЗД „Б.И.“ АД е образувало преписки по щета №: *****/14.04.2019 г. и щета №: *****/14.04.2019 г. Към исковата молба са приложени 5 бр. писма от застрахователното дружество, адресирани до ишците, с които им се отказва заплащане на обезщетение, поради непредставяне на необходими документи и недоказаност на вината на водача на „Р.С.“.

От приетата и неоспорена от страните съдебно-медицинска експертиза се установява, че настъпилата смърт на Г.М. С. е в причинно-следствена връзка с ПТП от 14.04.2019 г. Установените травматични увреждания са

причинени от действието на твърд, тъп предмет с голяма сила и отговарят да са получени при настъпилото ПТП като водач на мотоциклет. Причината за смъртта на Г.М. С. е острата кръвозагуба, настъпила в следствие на травматично разкъсване на аортата като резултат на тежката гръдна травма.

По делото е приета и съдебна автотехническа експертиза, която съдът също кредитира изцяло като обективна и компетентно изготвена. Съгласно експертното заключение, механизмът на процесното ПТП е бил следният: Водачът Г.М. С. е управлявал мотоциклет „Х.“ по северната лента на платното за движение на пътя с. И. – с. К. в посока от изток на запад. През това време водачът А.З.Б. е управлявал л. а. „Р. М.С.“ по южната лента на платното за движение на същия път, в посока от запад на изток, като е предприел маневра – завой наляво и е спрял. Когато мотоциклет „Х.“ е бил на около 59 - 60 м., водачът на л. а. „Р. М.С.“ е потеглил и е навлязъл в лявата (северна) лента, където след около 2,4 s е настъпил неизбежен удар в предната част на мотоциклет „Х.“ и в дясната страна на л. а. „Р. М.С.“. След удара мотоциклет „Х.“ е паднал на платното, след което е бил преместен до мястото и в положението отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието, л. а. „Р. М.С.“ се е установил на мястото и в положението отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието, а Г.М. С. се е установил на мястото и в положението отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието.

Скоростта на движение на мотоциклет „Х.“ в момента на удара е била около 90 km/h. При липса на обективни данни за намаляване на скоростта на мотоциклет „Х.“ преди момента на удара следва да се приеме, че това е била скоростта му и преди произшествието.

Скоростта на движение на л. а. „Р. М.С.“ в момента на удара е била около 18 km/h. Преди удара л. а. „Р. М.С.“ е ускорявал при тръгване от място.

Според вещото лице в анализираната пътна ситуация, водачът на мотоциклет „Х.“ е нямал техническа възможност да го установи преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстр. спиране. Водачът на мотоциклет „Х.“ би имал техническа възможност да избегне удара чрез безопасно екстр. спиране, ако се е движел със скорост по-малка от 70 km/h. В анализираната пътна ситуация, водачът на л. а. „Р. М.С.“ е имал

техническа възможност да избегне произшествието, като отложи потеглянето си, за да пропусне насрещно движещия се мотоциклет „Х.“.

Според експертното заключение основна причина за настипилото произшествие от техническа гледна точка е, че водачът на л. а. „Р. М.С.“ – А.З.Б., е навлязъл в лявата (северна) лента на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, т. е. без да пропусне мотоциклет „Х.“.

При изслушването му в с. з. вещото пояснява, че л. а. „Р. М.С.“ се е движил около 2,4 секунди от момента, в който е потеглил, за да завие наляво, до момента на удара. Тези 2,4 секунди са повече от минималното време, което е било необходимо на водача на мотоциклета да реагира – да задейства спирачките и да започне да намалява скоростта. Минималното време е било около 1 секунда, т. е. водачът на мотоциклет „Х.“ е имал около 1 секунда време, за да намалява скоростта си.

Във връзка с поставени от пълномощника на застрахователното дружество въпроси, съдът е допуснал допълнителна съдебна автотехническа експертиза. От експертното заключение се установява, че скоростта на мотоциклет „Х.“ в мястото на удара, ако водачът реагира в момента на потегляне на л. а. „Р. М.С.“ със завой наляво пред него, би била около 63 km/h. При предприемане на маневра със завой наляво за преминаване зад л. а. „Р. М.С.“, пак би настъпил удар между двете превозно средства. При изслушването му вещото лице посочва, че за да изпълни гореописаните маневри едновременно спирайки и завивайки, водачът на мотоциклета трябва да е изключително опитен и да притежава умения извън обичайните. Технически правилната реакция от страна на мотоциклетиста в случая, е била да предприеме действия по спиране и никакви маневри, за което същият е разполагал с време по-малко от една секунда. От материалите по досъдебното производство (протокол за оглед на МП и фотоалбум) е видно, че няма обективни данни (спирачен път) за предприети такива действия, макар хипотетично да е възможно да се задействат спирачките и без да се остави спирачен път. Двете възможни хипотези са следните: или водачът на мотоциклета се е движил с 90 км/ч и не е задействал спирачната система, или се е движил с по-висока скорост и е започнал да спира без да оставя следи, за да намали скоростта в момента на удара, като според вещото лице втората

хипотеза е по-малко вероятна.

От показанията на свидетеля Г.М.А. се установява, че е сестра на Г.М. С.. Посочва, че брат ѝ загинал при пътно-транспортно произшествие на 14.04.2019 година, в района на ханчето до село П.. При катастрофата Г. С. управлявал собствения си мотоциклет, марка „Х.“. Той бил правоспособен водач. Движил се през деня от град П. към град С., по Подбалканската линия. Доколкото свидетелката знаела, автомобил му отнел предимството. Пресякъл му пътя и направил неправилен завой. В резултат на това последвал сблъсък на мотоциклета с автомобила, при който брат ѝ починал на място. През последните 2-3 години преди смъртта си Г. С. живеел на квартира в град П.. Той работел там, но когато не бил на работа – събота и неделя, както и по празниците и всеки друг удобен случай, се прибирал при родителите си в село Д.. Отношенията им били много близки, обичали да прекарват свободното си време заедно. Той се грижел за тях, пазарувал им, стараел се винаги да им е в помощ. Те много разчитали на него. Родителите приели много тежко смъртта на сина си. Бащата започнал да вдига кръвно. Станал много мълчалив, затворил се в себе си. Няма нищо общо с човека, който бил преди това. Няма желание за нищо, изгубил смисъла на живота си. Изцяло се променил и животът на майката. Освен, че била затворена, тя била и „празна“, загубила всякаква надежда за всичко. Все още продължавала да носи жалейка. Скръбта на родителите стигнала дотам, че поставили мотористкия костюм на сина си на стената срещу входната врата, за да се вижда при влизане – в цял ръст, с каската, ботушите, лични вещи, цигара, пепелник. Оформен бил да изглежда все едно, че в него има човек.

От показанията на свидетеля П. П. П. се установява, че е станал очевидец на процесното ПТП. Това се случило преди около 2 години на разклона за ханче „П.“. Свидетелят пътувал със своя автомобил заедно с жена си. Движил се с около 50 60 км/ч. зад кола със софийски регистрационен номер, сива или синя на цвят. На разклона за ханчето, свидетелят започнал да намалява скоростта, защото автомобилът пред него също намалял, след което спрял. След като пропуснал един автомобил, водачът на софийския автомобил предприел завой наляво. Свидетелят видял, че по същото време в насрещната пътна лента се приближава мотоциклет. Не можел да прецени дали се движел бързо или бавно, но след навлизане на автомобила със софийска регистрация в насрещната лента, последвал сблъсък с мотоциклета.

Никой от двамата не предприел никакво отклонение от посоката си. Всичко станало много бързо и нямало време водачите да се отклоняват и маневрират, за да избегнат сблъсъка. Катастрофата станала в лентата за движение на мотоциклетиста. При удара се разхвърчали пластмаси. Свидетелят минал със своята кола пред тях и спрял. Слязъл от автомобила си и се приближил до местопроизшествието. Водач на катастрофиралия автомобил бил мъж, а до него имало жена. Мотоциклетистът заедно с мотора били под колата. Мъжът не слязъл от колата. Изглеждал в добро здравословно състояние и викал по име жената до себе си, която бил обляна в кръв. Придружителката на свидетеля се обадила в полицията и след около 10 минути дошли полицейски служители. При идването на полицаите свидетелят и жена му си тръгнали като по пътя се разминали със линейка. Свидетелят си спомня, че там, където автомобилът направил ляв завой, маркировката била непрекъсната.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между прекия причинител на вредата и застрахователя. Следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

С оглед събраните по делото писмени и гласни доказателства, и вземайки предвид заключенията на вещите лица по приетите съдебни експертизи, съдът намира, че деликтът в настоящото производство е установен с обективните си характеристики. Установена е и вината на водача А.З.Б., като според вещото лице М. основна причина за настъпилото произшествие от техническа гледна точка е, че водачът на л. а. „Р. М.С.“ е навлязъл в лявата (северна) лента на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, т. е. без да пропусне мотоциклет „Х.“.

Съгласно формираната с ППВС № 4/1961 г. и ППВС № 5/1969 г. задължителна съдебна практика, ищите са в кръга на лицата, легитимирани

да претендират обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на сина си.

Предявеният иск с правно основание чл. 432 от КЗ е доказан по основание. Обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – имуществени и неимуществени такива, като размерът на неимуществените вреди следва да се определи от съда по справедливост, съгласно чл.52 от ЗЗД.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът съобрази разясненията, дадени в Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на ПВС на ВС на НРБ съгласно което понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие и то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат пред вид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обстоятелства са причинените морални страдания, характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от ищеца страдания, общественото възприемане на справедливостта на всеки етап от развитието на обществото, както и икономическата конюнктура в страната /така Решение № 27/ 15.04. 2015 г. по т.д. № 457/ 2014 г., II т.о., ТК на ВКС/.

Веднага следва да бъде посочено, че неимуществените вреди от загубата на дете са неизмерими с пари – какъвто и размер на обезщетение да бъде определен, той няма да компенсира вредата. Размерът на обезщетението не е стойността на човешкия живот, нито оценява загубата на ищите. За целите на реализиране на отговорността обаче следва да се определи размер на задължението, съобразен с критерия за справедливост по чл.52 ЗЗД.

В настоящия случай следва да бъде отчетена силната връзка между родителите и сина им, младата възраст на загиналия, както и фактът, че те са се осланияли на него и са разчитали на помощта и грижите му. Загубата на дете е болезнено и нежелано преживяване, което оставя траен отпечатък върху по-нататъшният живот на ищите. Връзката между родители и отгледаното им вече дете, живели доскоро в едно домакинство и разчитащи едни на друг, винаги е изключително дълбока и емоционална. Липсват данни за наличие на лоши отношения, а тъкмо обратното – доказана е чрез гласни доказателства връзката на близост и обич между тях. Освен това, установени са трайните и необратими депресивни състояние на ищите, с оглед свидетелските показания изрично указващи наличието им – емоционалната

неустойчивост на ищците, идеи за безсмисленост и изолация от околните. Смъртта на сина им се е отразила изключително зле върху психиката на ищците, като болките и страданията ги съпътстват и сега, а и ще продължат през целия им живот, поради невъзвратимостта на загубата му. Или доказани са и с оглед тези данни, претърпените неимуществени вреди – загуба на морална подкрепа и разбиране, което не може да бъде получено от друг, освен от тяхното дете. Чувството на безпомощност пред безвъзвратното отнемане на най-скъпото същество е непреодолимо и неминуемо води до промяна както в мирогледа на родителя, така и в поведенческите му реакции. Неминуемо смъртта на дете на всякаква възраст и при всякакви обстоятелства /в случая внезапно/ е един от най-тежките удари, които човек може да преживее, поради което трудно може паричен еквивалент да компенсира тежкия психически товар и необратимата загуба.

Мъката на родителите никога няма да бъде преодоляна, но все пак съобразявайки горните критерии, изхождайки от критериите, посочени в чл.52 от ЗЗД, съдът намира, че претърпените от родителите неимуществени вреди е справедливо да бъдат възмездени със сумата от 150 000 лв. за всеки от ищците. Тази сума настоящият съдебен състав намира за справедлива и съобразена с икономическата конюнктура, която е в основата на непрекъснатото осъвременяване на нивата на застрахователните лимити, като същите са с достатъчно високи стойности, обосноваващи възможност за реално и пълно обезщетяване на доказаните неимуществени вреди. Същевременно отчита, че макар и връзката между ищците и сина им да е била много силна, през последните 2-3 години той е бил самостоятелен и е живял в друго населено място.

Относно заявеното възражение за съпричиняване от страна на починалия мотоциклетист, съдът намира следното:

За да е налице съпричиняване по смисъла на чл.51, ал.2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на посочения законов текст е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на деликвента, до увреждането като

неблагоприятен резултат, какъвто не бе установен по делото.

В случая ответникът излага доводи за това, че водачът на мотоциклет „Х.“ не е реагирал адекватно в създалата се пътна ситуация и вместо да намали скоростта, той продължил движението си и се е врязал в автомобила. Както от първоначалната, така и от допълнителната автотехническа експертиза се установи, че времето за реакция на мотоциклетиста е било по-малко от една секунда. Няма как да се очаква, че при толкова кратък времеви отрязък, водач с умения в рамките на обичайните, може при внезапна поява на друго превозно средство в собствената му пътна лента, да предприеме светкавични действия по задействане на спирачната система и по този начин да предотврати или смекчи удара. Липсата на обективни данни за предприети от мотоциклетиста действия по намаляване на скоростта или каквато и да е друга маневра, навежда извод единствено за това, че за него е била абсолютно неочаквано навлизането на л. а. „Р.С.“ в пътната лента, по която той се е движел.

С оглед изложеното и тъй като по делото не се доказва Г. С. да е допринесъл по какъвто и да било начин за настъпване на вредоносния резултат, съдът намира за недоказано твърдението на ответното дружество, че е налице съпричиняване на вредите от негова страна.

Предявеният частичен иск за сумата от 25 000 лв. е изцяло основателен и доказан и следва да бъде уважен.

На осн. чл. 86, вр. чл. 84, ал. 3 от ЗЗД на ищите следва да бъде присъдено и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху главницата, считано от деня на увреждането – 14.04.2019 г., до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на спора и съгласно чл. 78, ал.1 ГПК, съдът следва да присъди разноски в полза на ищеца, които видно от представения списък по чл.80 ГПК, включват държавни такси, адвокатски хонорар и депозит за възнаграждение на вещи лица в размер на общо 6670.00 лева.

С оглед на горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА З.Д. „Б.И.“ АД, ЕИК: *****, гр. С. ****, район Л., бул.

„Д.Б.“ №****, представлявано от С.С.П. и К.Д.К. да заплати на Н. Д. СП., ЕГН: ***** и М. Р. СП., ЕГН: *****, двамата с постоянен адрес: с. Д., обл. П.ска, ул. „***, съдебен адрес: гр. П., ул. „Р.Д.“**** сумата от 25 000 лв. (двадесет и пет хиляди лева), представляваща част от сумата от 300 000 лева (по 150 000 за всеки) като парично обезщетение за понесените от ищите неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени страдания, вследствие смъртта на сина им Г.М. С. при настъпило на 14.04.2019 г. на път I-6 при километър 241+600 м. между с. И. и с. К., обл. П. пътно-транспортно произшествие, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 14.04.2019 г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА З.Д. „Б.И.“ АД, ЕИК: *****, гр. С. ****, район Л., бул. „Д.Б.“ №****, представлявано от С.С.П. и К.Д.К. да заплати на Н. Д. СП., ЕГН: ***** и М. Р. СП., ЕГН: *****, двамата с постоянен адрес: с. Д., обл. П.ска, ул. „***, съдебен адрес: гр. П., ул. „Р.Д.“**** сумата от на 6670.00 лв. (шест хиляди шестстотин и седемдесет лева), представляваща разноси по делото.

ПРИСЪДЕНИТЕ СУМИ могат да бъдат заплатени по следната банкова сметка: BIC: *****, IBAN № ***** в О.Б.Б..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

К.Ш.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____